

Uschi Smet

Nachttrein naar Budapest

De lucht is grauw en de nachttrein naar Budapest te laat. Ik probeer een plek te vinden uit de wind en uit de rook, maar het perron doet schaamteloos mee aan de vervuiling en blaast grijze rookpluimen van tientallen sigaretten de lucht in. Ik probeer beelden van stervende ijsberen te verdringen terwijl ik mijn gezicht dieper verberg in mijn sjaal. De wind blaast verloren voorwerpen rond en brengt flarden van krantenkoppen met zich mee. *Oceanen stijgen. Ijsberen verhongeren.* Ik sluit mijn ogen, probeer zo de woorden te ontlezen, maar de zwartheid van het wegstijgen drukt ze enkel dieper op mijn netvlies. Een onrust kruipt binnen in mijn borstkas en drukt de lucht uit mijn longen. De hemel stort zich over mij uit en ik heb geen paraplu. Ik geraak doorweekt van donderende angst zonder grondvest en ik zink dieper weg in een afbrokkelende wereld op het ritme van mijn daverende hart. Eerst klinken de slagen veraf - als aan de horizon van mijn zintuigen - dan steeds helderder, luider; zo luid dat het niet uit mijn borstkas kan lijken te komen. Ik kijk op en zie nog juist twee zwarte, leren laarzen op hoge hakken luid uit mijn beeld stappen.

Alsof een plotse zwaartekracht aan mijn hoofd trekt, kijk ik haar na zonder tegenstand te leveren. Terwijl mijn geweten als moderne man afkeurend zijn hoofd schudt voor mijn seksistisch, patriarchaal, onrespectvol, ongepast en pervers gedrag, vrees ik toch meer de blikken van oordelende ogen rondom mij. Maar er is niemand die mij ziet om een oordeel te vellen, want alle hoofden zijn slechts in één richting gedraaid; aangetrokken door haar verschijning, als een hemellichaam aan het firmament in pelsjas en blikvangende laarzen. Beschermd door de onzichtbaarheidsmantel van een groep probeer ik mijn geweten de mond te snoeren en laat ik mijn blik nieuwsgierig over haar heen glijden. Haar donkerbruin haar golft langs haar gezicht in volle lokken, flirtend met haar wenkbrauwen die als twee perfecte verfstreken haar ogen accentueren. Ogen die zoveel zeggen en tegelijkertijd niets onthullen, met lange zwarte wimpers om te ontrafelen. Haar lippen vol van zelfvoldaanheid leggen zich desalniettemin zacht in een bijna onmerkbaar glimlach. Of misschien is het toch eerder een grijns; alsof ze weet dat iedereen rondom haar momenteel uit alle macht moet vechten om zich niet te verliezen in haar zwaartekracht. Haar zwarte pelsjas hangt ostentatief open, alsof ze wil laten zien dat zij boven de seizoenen staat; dat zij zich niet kleedt naar het weer, maar naar goede smaak; dat zij geen mantel over zich heen trekt omdat zij gezien wil worden. Haar

zilveren jurk glijdt langs haar lichaam heen als het schijnsel van de maan op nachtelijke zeeën en mondt uit bij de laarzen van leer. De laarzen die haar wel van de grond lijken te liften en haar ongenaakbaar maken. Zij draagt ze en zij dragen haar, als een onverslaanbare symbiosis der natuur. Ik zou mijn ogen van haar moeten afwenden, terug naar mijn eigen wereld strompelen, maar iets in mij weigert. Iets in mij wil zich als een brokstuk losmaken en haar atmosfeer binnendringen. Met duizenden kilometers per uur vooruit bewegen; enkel de zwaartekracht nog voelend en niets anders. Maar dan rijdt de trein het station binnen en word ik terug naar de realiteit geroepen. Met mijn ticket met uitstootcompensatie in de hand ga ik op zoek naar mijn compartiment. Wanneer ik alles heb klaargemaakt voor de nacht, neem ik mijn boek en zet ik me op het bed met mijn reservatienummer. De spanning in mijn borstkas lijkt juist wat te gaan liggen wanneer de deur van mijn compartiment openschuift en zij plots voor me staat. Haar zilver en zwart in het grijze decor van de trein valt zo uit de boot dat ik even helemaal verstar, of misschien is het ook wel omdat haar zwaartekracht zich nu plots volledig en alleen op mij richt, dat ik even mijn adem verlies. Ze blijft zonder iets te zeggen in de deuropening staan en kijkt vanop haar hoge hakken neer op mij. Uiteindelijk vraagt ze lichtelijk geïrriteerd, maar vooral verbaasd of ik haar nog ga helpen met haar spullen op te tillen of niet; alsof ze dit nog nooit eerder heeft moeten vragen, alsof dat mannen in haar omgeving normaal gezien altijd direct klaar staan om haar te helpen. Dat ze een man ontmoet die gelooft dat ze geen ongevraagde hulp nodig heeft, die gelooft in de zelfstandigheid en zelfredzaamheid van vrouwen, lijkt haar te verwarren. Ik weet niet wat ik moet zeggen en dus zeg ik maar niets. Even vraag ik me af of ik haar beter helemaal zou negeren, maar dan sta ik toch maar op en help haar woordeloos met haar koffer. Ze kijkt me wat afkeurend aan, maar gaat dan over mij zitten. Ik probeer verder te lezen, maar heb het gevoel bekeken te worden door haar; wat me plots heel erg bewust van mezelf doet worden. Ik probeer de dwang te onderdrukken om op te kijken, maar wanneer ik dezelfde zin een vierde keer probeer aan te vangen, kan ik mezelf niet meer tegenhouden en kijk op. Ik bedenk dat dit al de tweede keer is vandaag dat ik het gevecht tegen mijn impulsen verlies door haar en vraag me af wat dit betekent. Normaal gezien werken mijn hersenen overuren om altijd het juiste te doen en te zeggen, maar onder haar aanwezigheid lijken ze wel te staken... Als mijn ogen de hare ontmoeten, probeert ze niet eens te verhullen dat ze me aanstaart. In plaats van weg te kijken, vangt ze mijn blik met die ogen vol woordeloze woorden en gefronste wenkbrauwen. Dan zegt ze half voor zichzelf, half tegen mij: "Jij bent niet zoals andere mannen". Ik kijk haar aan, probeer te begrijpen wat ze hiermee bedoelt terwijl ik op een geschikt antwoord probeer te komen. Maar mijn hersenen laten het nu volledig afweten en een hele tijd blijft het stil. In

de leegte echoën haar woorden hard en uiteindelijk lijken ze wel tussen ons in te kristalliseren. Eindeloze seconden later trek ik mijn schouders op en laat een onbegrijpelijk geluid los in de ruimte; iets tussen een “geen idee” en een heel voorzichtige “misschien”. Een antwoord dat haar al niet meer lijkt te interesseren, maar mij niet meer loslaat. De rest van de avond probeer ik uit te zoeken op welke vraag ik eigenlijk antwoordde en wat mijn antwoord zeggen wil, maar door de vallende duisternis buiten, krijg ik geen klaarheid binnen in mijn hoofd en uiteindelijk val ik in slaap ergens tussen half-onbeantwoorde levensvragen en Budapest.

Als ik midden in de nacht terugkom van de wc, struikel ik per ongeluk over haar laarzen in het gangpad tussen onze bedden. Zo stil mogelijk wil ik ze terugzetten als ik in de steeds meer zichtbaar wordende duisternis plots haar jurk zie hangen. Het zien van de zilveren stof in de duisternis doet me plots een idee krijgen, of misschien is het meer een verlangen, een impuls die ik nu niet eens meer probeer te bevechten. Zonder geluid te maken, laat ik mijn voeten in de laarzen glijden die wonder boven wonder precies passen. Dan trek ik mijn t-shirt uit en neem de jurk van de kapstok. De stof is licht en zacht, als wit zand in het schijnsel van een volle maan en in het zilver en het zwart van deze nacht, kristalliseer ik tot mezelf. Ik ben niet zoals andere mannen.

@ Uschi Smet, november 2023

Uschi Smet is 22 jaar. Ze komt oorspronkelijk uit België, maar volgt nu een opleiding 'Biologische Landbouwkunde' in Denemarken. Naast haar liefde voor de Nederlandse taal, houdt ze ook enorm van het Deens, het Zweeds en het Engels. Taal heeft de kracht mensen bij elkaar te brengen. Daarom ervaart ze schrijven bijna als van levensbelang; het verbindt haar met de wereld en de mensen, maar ook met haarzelf - als brug tussen hart en hoofd, tussen ik en jij.

Haar lievelingsauteurs zijn Maud Vanhauwaert en Leonard Nolens, twee dichters die met klinkende woorden een proost uitroepen voor de liefde, de mens en het leven.

"Laat mij verdwijnen in de zwarte kat die, rustig spinnend, zijn klauwen in het leven zet." Met deze zin van Leonard Nolens in het achterhoofd wil ze de wereld tegemoet gaan.